

Öğretmenim Sizi Çok Özledim 4

— KARAM-41 · 20 Aralık 2015

Dünyada bir tane dahi çocuk mutsuz olduğu sürece, büyük icatlar ve ilerlemeler hiçtir. Einstein

Orhan Bey ilçede Gözde olayını amirlerine ve arkadaşlarına açmaktan vaz geçti. Akşamı beklemesi gerekiyordu. "Sonuca göre değerlendiririm" diye düşündü. Resmi işlemlerini tamamladıktan sonra köye, okuluna döndü.

Okulda ortalık sakinleşmişti. Öğretmenler dersteydiler. Teneffüs zili çaldıktan sonra, Esmâ öğretmeni odasına davet etti. Esmâ öğretmen solgun ve halsiz tavırlarla içeriye girdi. Ne kadar sarsıldığı, acı çektiği her halinden belliydi.

Orhan Bey tebessümle oturmasını istedi. Hatırını sordu ilgiyle. Esmâ öğretmen ne diyebilirdi ki, omuz silkti sadece. Fakat içini yakan bir merak vardı elbette ki. Gözde'yi tekrar görebilecek miydi?

Orhan Bey, Esmâ öğretmeni daha fazla merakta bırakmamak için söze girdi. Gözde'nin babasıyla karşılaştığını ve konuşmaları aktardı. Umutsuzluk vermemek için, olabildiğince olumlu cümleler seçmeye özen gösterdi. Sonra da, "bu akşam umarım sorunu çözeceğim, gönlünü rahat tut, artık üzülme" dedi. Ders zili çalmıştı. Esmâ öğretmen yüreğinde parlayan küçücük bir umut ışığı ile müsaade isteyerek derse gitti. Orhan Bey ayağa kalkarak "iyi dersler öğretmenim" dedi.

Son dersten sonra Orhan Bey eve geldi. Sabırsızlıkla akşamı bekliyordu. "Ya başaramazsam" diye düşünüyordu. Köyün erkekleri mizaç itibarı ile sert ve kavgacıydı. Okul Koruma Derneği kurmak istediğinde, altı tane sabıksız veli bulamamıştı.

Köye ilk geldiği günleri hatırladı. 50 den fazla kız öğrenci devamsızdı. Resmîyete koymadan, aile ziyaretleri yaparak, anne babaları ile görüşerek, kafalarındaki endişeleri gidermiş ve ikna etmişti hepsini. Şu anda okul çağında olduğu halde okula gelmeyen çocuk kalmamıştı.

Orhan Beyin muhtarla ve köyün imamıyla da arası çok iyiydi. Camiye gider, mevlitlere, düğün ve cenaze törenlerine katılır, hastaları ziyareti ihmal etmezdi. Köyün ortak sorunlarına duyarsız kalmazdı.

Akşamları da mahalle odalarına giderdi sıkça. Tüm mahallenin erkeleri o akşam odaya gelirlerdi. Hoş sohbetler açılır, varsa okulun sorunları da dile getirilirdi.

İlk geldiği yıl veli toplantısı düzenlemiş, herkesin katılımını sağlamak için bütün köy odalarını dolaşmıştı öğretmenlerle beraber. İlk kez bu kadar büyük katılım olmuştu.

Başta muhtar ve azalar olmak üzere, yaklaşık iki yüze yakın veli katılmıştı. Derslik dar gelmiş, koridora taşmıştı kalabalık.

Fakat hepsi tabancalıydı, bir ara "okulun gelirleri" maddesinde tartışma çıkmıştı. Muhtarın rakipleri, kasıtlı sorularla muhtarı hayli sıkıştırmış, gündem dışı sorular sormaya başlamışlardı.

Neredeyse silahlar çekilecekti. Orhan Bey ilk kez korkmuş, endişeye kapılmıştı. Fakat tecrübesi ve iyi niyetinin verdiği samimiyetle büyük gayret göstererek ortalığı yatıştırmıştı. Kendisine güveniyorlar, sayıp ve seviyorlardı.

Orhan Bey kritik bir konunun çözümlü noktasında, ister istemez endişelendi bunları düşündüğünde. Çünkü dikkatli olmazsa nahoş olaylar çıkabilirdi.

Neticede akşam yemeğinden sonra evden ayrıldı. Adı edilen odaya geldiğinde, avluda hayli ayakkabı gördü. Bu da sevindirici durumdu. Gözde'nin babasıyla yalnız başına konuşmak istemiyordu.

Kapıyı çalarak içeri girdi, tebessümle selam verdi. Herkes ayağa kalkarak topluca selamını aldılar. Oturması için yer göstererek buyur ettiler. Gösterilen yerlere oturmak istemedi nezaketen. Çünkü birçoğu oturduğu kendi yerine buyur etmişti.

Okul müdürü olsa da, kendisinden yaşça büyük olan bu insanların gösterdiği saygıya karşılık, mütevazılığını koruyarak "teşekkür ve ricadan" sonra boş bir yere oturdu. Herkes kendisine "hoş geldin hocam" iltifatında bulundu. Karşılıklı merhabalaşarak hal hatır sordular birbirlerine.

Kalabalığın arasında Gözde'nin babası Halil Bey ve abileri Hacı Tahsin ile Hacı Niyazi'de vardı. Orhan Bey onların gelmesine sevinmişti. Çünkü tartışma ortamında kendisine destek olacaklarını biliyordu. Az sonra çaylar geldi. Bu arada sohbet de başlamıştı. Özellikle Orhan Beye sorular sorularak konuşması sağlanıyordu. Bu tür toplantılarda, saygı gereği öğretmene odaklanmak, O'nun konuşmasını sağlamak usuldendi.

Bir süre sonra Orhan Bey, artık esas konunun açılmasının zamanın geldiğini anladı: "Müsaadeniz olursa ziyaret sebepime gelmek istiyorum" diyerek Halil Beyin yüzüne baktı.

Odadakiler konuyu bilmediklerinden susmuşlardı. Halil Bey, "tabi ki, buyurun müdür bey sizi dinliyoruz" diye ciddileşti.

Orhan Bey hafifçe öksürerek toparlandı, sonra da ağır ağır konuşmaya başladı: "Gözde kızımızı çok özledik, öğretmenini ve arkadaşları da özlemişler. Artık daha fazla devamsızlık yapmadan okula gelmesini arzu ediyoruz Halil Bey" diye tamamladı sözlerini.

Halil Bey bir anda parladı, yüksek perdeden anlatmaya başladı. Abileri araya girerek, "sakin ol, sesini yükseltmeden konuş, ayıp oluyor" diye ikaz ettiler. Kardeşlerinin bu tavrına kızmış ve üzülmüşlerdi.

Halil Bey ses tonunu düşürerek, biraz sakinleşti. Fakat kızının defterinin üzerindeki artist resmine takmıştı. "Biz kızlarımızı bir şeyler öğrensin diye okula gönderiyoruz. Fakat artist olmaya özeniyorlar. Artık Gözde için bundan sonra okul bitmiştir" diyerek kestirdi attı.

Konuşma sırasının kendisine geldiğini anlamıştı Orhan Bey. Tebessüm ederek sözlerine başladı. Kararlı, sakin ve güven veren insanların rahatlığı vardı üzerinde.

"Okulun, öğrencilere kazandırdığı bilgilerden, becerilerden, sevgi ve saygıdan, güzelliklerden örnekler verdi." Okulun ve öğretmenlerin kötü şeyler öğretmesinin mümkün olmadığını, olamayacağını anlattı uzun uzun."

Fakat Halil Bey bir türlü ikna olmuyordu. İtham edici ve kırıcı sorular soruyordu. Bu konuşmalar karşılıklı olarak saatlerce sürdü. Zaman zaman diğer veliler, Halil Beyin abileri de söze karışıyordu. O'nların konuşmaları, daha çok Halil Beyin fevriyeliklerine müdahale şeklindeydi.

Gecenin üçü olmuştu, odada dört kişi kalmıştı: Orhan Bey, Gözde'nin babası ve amcaları. Herkesin gözünden uyku damlamaktaydı, üç kez çay demlenmişti. Çaylar da olmasa, konuşurken uykuya dalacaklardı neredeyse.

Fakat Orhan Bey pes etmiyordu. Kızmadan, bağırmadan izah ediyor, her soruya makul ve mantıklı

cevaplar veriyordu. Halil Bey, her endişesinin giderilmesi karşısında, biraz daha sinirleniyor, yeniden başka sorular soruyordu.

Öyle bir noktaya gelmişlerdi ki, Orhan Bey artık sözün ve zamanın bittiğini anladı. Konuşmalarını bitirdikten sonra Halil Beyin yüzüne baktı. "haydi son kararını söyle" der gibiydi.

Halil Bey bu bakışların ne demek olduğunu anlamıştı. Zaten soru soracak endişesi de kalmamıştı. Artık sözü uzatmanın anlamı yoktu. Ağır ağır konuşmaya başladı:

"Müdür bey, sizi vurmak dâhil, her şeyi göze almıştım, işte tabancam da yanımda, hem de dolu. Ancak, öyle engin bir olgunlukla ve sabırla beni dinlediniz ki, fırtına gibi esen öfkemi melteme döndürdünüz."

"Meydan okuma ve hesap sormalarımaya öyle mantıklı cevaplar verdiniz ki, şaşkınlık içinde teslim ve ikna oldum."

"Buraya çok kötü duygularla ve önyargılarla gelmiştim. Şimdi içim rahat ve huzur dolu. Sizi tebrik ediyor ve yaptığım kabalıklardan ötürü de özür diliyorum. Yarın Gözde okula gelecek" diyerek sustu.

Orhan Bey, bir "ohh beee..." çekerek, yerinden fırladı, Halil Beyin boynuna sarıldı. Mutluluktan gözleri yaşarmıştı. "Çok geç oldu, fakat değdi" diyerek Halil Beye teşekkür etti. Müsaade alarak "iyi geceler" dileyip evinin yolunu tuttu. Yürürken uçar gibiydi.

Sabahleyin erkenden kalktı Orhan Bey, içi içine sığmıyordu. Bir an evvel okula gitmek istiyordu. Elinde olsa o gece Ema öğretmene müjdeyi verecekti. Fakat o yıllarda ne cep ne de ev telefonu vardı. Gece yarısı da bir bayanın kapısının çalınması hoş olmazdı doğrusu.

Kahvaltıdan sonra okula gitti. Henüz kimse gelmemişti. Kapıyı açarak odasına geçti. Biraz sonra tek tük öğrenciler gelmeye başlamıştı. Orhan Beyin gözü, Gözde'yi aramaktaydı sürekli.

Bir ara kalabalık bir grup öğrencinin okula yaklaştığını fark etti pencereden. Hemen dışarı çıktı, gelenler yaklaştıkça sesler de artmaya başlamıştı. Orhan Bey koşmamak için kendini zor tuttu. Zira gelenlerin içinde Gözde'de vardı. Öğrenciler etrafında sevgi gösterisinde bulunuyorlardı.

Çocuklar okul binasına yaklaştıkça grup daha da kalabalıklaştı. Orhan Bey bahçede heyecanla beklemeye başladı. Az sonra Gözde ile birlikte yürüyen grup bahçeye girmişti.

Orhan Bey gruba doğru yürümeye başladı. Gözde Orhan Beyi fark etti, O'na doğru koşmaya başladı.

Orhan Bey bulutlarda uçtuğunu sandı bir anda. "Öğretmenim" sesini duyduğunda Gözde ellerini öpüyordu.

Orhan Bey nemli gözlerle Gözde'nin anlına ıslak bir buse kondurdu. Kendisiyle gurur duydu öğretmen olduğu için. "İşte mutluluk bu galiba" diye mırıldandı gayri ihtiyari.

Bu arada, Gözde'nin sınıfındaki birkaç öğrenci, haberi Ema öğretmene duyurmak için evine kadar koşturmuşlardı. Ema öğretmen müjdeyi alır almaz eli ayağı dolaşmaya başladı. Kahvaltı masasını olduğu gibi bırakarak dışarı fırladı. Nefes nefese okul bahçesine girdiğinde, Gözde Orhan Beyin yanındaydı.

"Gözde" diye haykırdı kendinde olmadan. Bu sestten mahrum kaldığı için günlerdir gözyaşı döken Gözde, öğretmenin sesini duyar duymaz; "canım öğretmenim" diyerek feryat etti. Ema öğretmene doğru öyle bir koşuşu vardı ki, bütün okul hayret ve gıptayla bu manzarayı izlemekteydi.

Minicik bir beden, narin bir kelebek gibi, diz çöken Ema öğretmenin göğsüne arzu ile kondu. Birbirini saran kolların arasında hasret kalan dudaklar ıslak yüzleri defalarca öptü...öptü...

Öyle bir andı ki, hiç kimse bu manzaranın bitmesini istemiyordu san ki... Özellikle de sarılan

bedenlerdeki iki kalp...

Bir müddet sonra Esmâ öğretmen doğrularak gözlerini sildi. Tebessümle Gözde'nin saçlarını okşadı, öpücükler kondurdu. Gözde, öğretmenin elini sıkıca tutmuştu. Birlikte dersliklerine doğru yürüdüler. Esmâ öğretmenin en anlamlı ve en mutlu dersi bu gün olacağa benziyordu. O'nlar bu şekilde giderken, tüm öğrenciler arkalarından tebessüm eden gözlerle; "hoş geldin Gözde" diye tempo tutarak, minicik ellerinin acımasına aldırmadan hararetle alkışladılar... alkışladılar...

O gün okulda bir bayram havası vardı. Herkes mutluluktan uçar gibiydi. Öğrenciler el sıkışarak tebessümle birbirlerini tebrik ediyorlardı...

Birisi de, yüreğinde uçuşan pembe ürpertilerle, müdür odasında kendisini tebrik etmekteydi ıslak gözlerle. Esmâ öğretmenin az sonra yanına geleceğini biliyordu. O'nun duygu yağmurlarında ıslanmaya hazırlanıyordu...

Bu, Orhan Beyden başkası değildi elbette ki...

SON